

Există atât de multe omoruri, atât de multe victime, atât de multe vieți irosite și ruinate în fiecare zi, încât poate fi greu de ținut socoteala tuturor, greu de făcut legăturile care ar putea duce la soluționarea cazurilor. Unele sunt evidente: bărbatul care își ucide prietena, apoi se sinucide, fie cuprins de remușcare, fie din cauza propriei neputințe de a face față consecințelor acțiunilor sale; sau crimele de genul dinte pentru dinte ale mardeiașilor, gangsterilor, vânzătorilor de droguri, fiecare omor ducând inexorabil la altul, pe măsură ce violența sporește. O moarte invită la următoarea, întinzând o mână palidă de bun venit, zâmbind când securea cade, când cuțitul taie. Este un lanț al evenimentelor care poate fi reconstituit cu ușurință, o pistă clară de urmărit pentru lege.

Dar există și alte omoruri care sunt mai greu de conectat, legăturile dintre ele fiind ascunse vederii din cauza distanțelor lungi, trecerii anilor, de stratificarea acestei lumi sub forma unui fagure de miere, pe măsură ce timpul se împăturește ușor peste el însuși.

Lumea-fagure de miere nu ascunde secretele: le înmăgazinează. Ea este un depozit de amintiri îngropate, de acțiuni pe jumătate uitate.

În lumea-fagure totul este conectat.

St. Daniil se afla în Brightonwater Court, nu departe de clădirile cavernoase în care se cinează de pe bulevardul Brighton Beach¹ și bulevardul Coney Island², unde cupluri de toate vârstele dansau pe muzică rusească, spaniolă și englezească, mâncau mâncare rusească, își împărțeau votca și vinul și urmăreau spectacolele de pe scenă, care nu ar fi fost deplasate în unele dintre hotelurile modeste din Reno sau pe un vas de croazieră, dar totuși St. Daniil era destul de îndepărtat de ele pentru a se diferenția în cele mai felurite moduri. Clădirile care dominau oceanul și faleza de scânduri cu al lor trio principal de restaurante *Volna*, *Tatiana* și *Winter Garden*³, erau acum ecranate pentru a-i proteja pe patronii lor de briza rece a mării și de nisipul înțepător. În apropiere se găsea terenul de joacă din Brighton unde, în timpul zilei, bărbații în vârstă ședea la mesele de piatră jucând cărți, pe când copiii țopăiau prin preajmă, cei tineri și cei nu chiar atât de tineri uniți laolaltă în același spațiu. Noi apartamente răsăriseră spre est și spre vest, o parte a transformării pe care Brighton o suferise în ultimii ani.

Dar St. Daniil aparținea unei mai vechi împărțiri, un Brighton Beach diferit, unul ocupat cu genul de afaceri în care se câștigau bani de la cei săraci sau pe cale să sărăcească: servicii de încasare de cecuri care percepeau douăzeci și cinci la sută din fiecare cec încasat, apoi ofereau împrumuturi la o rată lunară asemănătoare pentru a acoperi neajunsurile; magazine care ofereau rabat, care vindeau ceramică ieftină cu glazura crăpată și decorațiuni de Crăciun tot timpul anului, foste băcănii la mamaia și tataia care erau acum conduse de acel gen de oameni care arătau de parcă ar fi putut avea rămășițe

¹ Plaja din Brighton (n.tr.)

² Insula Coney (n.tr.)

³ Grădina de iarnă (n.tr.)

din mamaia și din tataia putrezind în pivniță; curățătorii automate frecventate de bărbați care miroseau a străzi și care obișnuiau să se dezbrace până la șorturile împuțite și să șadă goi prin preajmă așteptând ca hainele lor să se spele înainte de a le da o singură rotire întâmplătoare în uscător (căci fiecare bănuț conta) și apoi să se îmbrace în hainele încă umede, împăturindu-le pe celelalte în saci de plastic pentru gunoi și aventurându-se din nou pe străzi cu veșmintele încă aburinde; magazine de amanet care realizau un negoț stabil din articolele răscumpărate sau nerăscumpărate, fiindcă întotdeauna se găsea cineva dispus să profite de ghinionul altuia; și firme fără nici un nume deasupra vitrinei și doar cu o teighea deteriorată înăuntru, afacerea obscură condusă în interior neprezentând nici un interes pentru cei cărora trebuia să li se spună despre natura ei. Multe dintre aceste locuri dispăruseră acum, alungate pe străzile laterale, către vecinătăți mai puțin dezirabile, împinse din ce în ce mai departe de bulevard și de mare, deși cei care aveau nevoie de serviciile lor vor ști mereu unde să le găsească.

Totuși, St. Daniil a rămas. A dăinuit. St. Daniil era un club, deși era cât se poate de privat și avea foarte puțin în comun cu perechile sale strălucitoare de pe bulevard. Cu accesul printr-o ușă cu bare de metal, ocupa subsolul unei clădiri din piatră cafenie înconjurată de alte clădiri cafenii din aceeași epocă totuși, iar, în vreme ce vecinele sale fuseseră curățate, edificiul ocupat de St. Daniil nu fusese. Cândva alcătuisese intrarea principală într-un complex mai amplu, dar schimbările structurilor interne ale clădirilor izolaseră St. Daniil între două blocuri cu apartamente mai atrăgătoare. Casa clubului era acum înghesuită între ele ca o rudă săracă, șezând pe vine într-o poză de familie și nesimțindu-se rușinată de înjosirea sa.

Deasupra lui St. Daniil era un labirint de apartamente mici, câteva destul de mari pentru a fi ocupate de familii

întregi, altele suficient de mici ca să găzduiască un singur locatar, și unul, deasupra, pentru cei care spațiul conta mai puțin decât intimitatea și anonimatul. Acum, nimeni nu locuia în apartamentele acelea, nu de bunăvoie. Unele erau utilizate pentru depozitare: băutură, țigarete, electrocasnice, mărfuri de contrabandă asortate. Celelalte funcționau ca locuințe temporare pentru tineri – uneori foarte tineri –, prostituate și, când se impunea, pentru clienții lor. Una sau două dintre camere erau de departe mai bine mobilate și întreținute decât celelalte și includeau camere video și echipamente de înregistrare pentru realizarea de filme porno.

Deși era cunoscut ca St. Daniil, clubul nu avea un nume oficial. Se putea citi de pe o plăcuță de lângă ușă: Club social privat, în engleză și cu caractere chirilice, dar nu era genul de loc unde ar fi mers cineva pentru a fi sociabil. Exista un bar, dar prea puțini lânzeau acolo, și cei care o făceau se lipeau mai ales de câte o cafea și își omorau timpul așteptând o misiune de derulat, dobânzi de colectat, oase de rupt. Un televizor de deasupra barului difuza DVD-uri piratate, vechi jocuri de hochei, uneori filme porno sau, noaptea târziu, când toate afacerile fuseseră puse la punct, filme despre trupe rusești în Cecenia angajate în războaie împotriva dușmanilor lor, adevărați sau închipuiți. Separeuri ponosite din vinil erau aliniate de-a lungul pereților, cu mese zgâriate, relicve ale unor vremuri când locul chiar era un club social, un loc unde bărbații puteau vorbi despre fosta țară și își împărțeau ziarele care sosiseră în cutia poștală sau în valizele vizitatorilor și imigranților. Decorul era alcătuit mai ales din copii înrămate ale afișelor sovietice din anii '40, cumpărate pe cinci dolari de la RBC Video de pe Brighton Beach Avenue.

O vreme, poliția supraveghease clubul, dar nu reușise să pătrundă pentru a planta vreun microfon, și permisiunea de înregistrare a convorbirilor telefonice expirase fără să se fi

aflat ceva util. Orice afacere însemnată, bănuiau, era condusă prin intermediul telefoanelor mobile azvârlite la gunoi, telefoane înlocuite cu religiozitate la sfârșitul fiecărei săptămâni. Două raiduri întreprinse de brigada de moravuri în clădirea de deasupra clubului se soldaseră numai cu vreo doi bișnițari mărunți și cu o mână de prostituate epuizate, dintre care puține aveau habar de engleză, iar și mai puține aveau acte. Nici un pește nu fusese vreodată arestat, iar femeile – poliștii o știau – erau înlocuite cu ușurință.

În acele nopți, ușa de la St. Daniil rămăsese închisă ferm și, când în cele din urmă poliștii obținuseră permisiunea de a intra, găsiseră numai un barman plictisit și o pereche de ruși fără dinți care jucau pocher pe bețe de chibrit.

Era o seară de la jumătatea lui octombrie. Lumina de afară pălise de mult și numai un singur separeu din club era ocupat. Omul care ședea acolo era un ucrainean cunoscut drept Preotul. Studiase la un seminar ortodox timp de trei ani înainte să-și fi descoperit adevărata vocație, care consta în principal în a furniza genul de servicii care implica iertarea păcatelor. Numele neoficial al clubului era un testament al scurtului flirt al preotului cu viața religioasă. Mănăstirea Sf. Daniil era cel mai vechi așezământ, un adăpost al credinței ortodoxe chiar în timpul celor mai rele excese ale erei comuniste, când mulți preoți deveniseră martiri, și rămășițele sfântului Daniil fuseseră aduse prin contrabandă în America pentru a fi ferite de rău.

Spre deosebire de mulți dintre cei care lucrau pentru el, Preotul vorbea engleza cu un accent abia perceptibil. Făcuse parte din primul val de imigranți din Uniunea Sovietică, muncise pe brânci ca să învețe căile noii sale lumi și încă își putea aminti de o vreme când Brighton Beach nu fusese nimic altceva decât bătrâni care locuiau în apartamente cu chirie

fixată de stat, înconjurată de case goale care se ruinau, un tipăt îndepărtat al zilelor când zona era un far călăuzitor pentru imigranți și deopotrivă pentru newyorkezi, nerăbdători să părăsească vecinătățile din Brownsville, East New York și Manhattan Lower East Side¹ pentru un spațiu în care să locuiască și să simtă briza marină în plămânii lor. Se mândrea cu rafinamentul său. Citea ziarul *Times*, nu *Post*. Mergea la teatru. Când se afla pe domeniul său, nu era nici un film porno la televizor și nici vreo copie amărâtă de DVD. În schimb, televizorul era deschis pe BBC World sau uneori pe CNN. Nu-i plăcea canalul Fox News. Avea prea multe știri locale, iar el era omul care privea la lumea măreață de afară. Bea ceai în timpul zilei și seara numai compot, un punch de fructe care avea gust de prune. Era un om ambițios, un prinț care dorea să devină rege. Își manifesta respectul față de bătrâni, cei care fuseseră închiși pe vremea lui Stalin, acei ai căror tați creaseră întreprinderea criminală care ajunsese la apogeu acum, pe un pământ îndepărtat de al lor. Dar, chiar în timp ce li se pleca, Preotul căuta căi prin care ei ar fi putut fi subminați. Calcula puterea potențialilor rivali din generația sa și își pregătea oamenii pentru inevitabila vărsare de sânge, sancționată sau nesancționată, care urma să vină. De curând, avuseseră loc niște întorsături de situație. Greșelile ar fi putut fi evitate, dar el nu putea fi învinovățit întru totul pentru ele. Din păcate, mai erau și alții care nu vedeau lucrurile în felul acesta. Poate, se gândea el, vărsarea de sânge va avea loc mai curând decât se aștepta.

Ziua de azi fusese o zi proastă, alta dintr-o succesiune de zile proaste. Fusesese o problemă cu toaletele în dimineața aceea, și locul încă putea, deși problema fusese aparent rezolvată de vreme ce oamenii de la canalizare, de la o firmă agreată de organizație, preluaseră cazul. Într-o altă zi, Preotul

¹ Nume de cartiere newyorkeze (n.tr.)

ar fi putut să părăsească bunăoară clubul și să meargă în altă parte, dar erau afaceri de pus la punct și socoteli de încheiat, așa că el era pregătit să suporte mirosul neplăcut, de durată, cât timp ar fi fost necesar.

Frunzărea grăbit niște fotografii de pe masă: polițiști sub acoperire, unii dintre ei probabil vorbitori de limbă rusă. Erau hotărâți, în lipsă de altceva. Voia să-i identifice, să vadă dacă era vreo cale să-i preseze prin familiile lor. Poliția se apropia din ce în ce mai mult. După ani de mișcări fără rezultat împotriva lui, găsiseră, în sfârșit, o breșă. Doi dintre oamenii lui muriseră în Maine, iarna trecută, împreună cu doi intermediari. Moartea lor dăduse în vileag o mică, dar rentabilă parte a activității Preotului în Boston: pornografie și prostituție cu minori. Fusese obligat să înceteze furnizarea ambelor servicii, iar rezultatul afectase pe rând introducerea ilegală de femei și de copii în țară, ceea ce însemnase că inevitabila micșorare a staulului său de prostituate, ca și ale celorlalți, nu putuse fi împiedicată. Hemoragia banilor îi dis plăcea. Și camarazii lui sufereau, iar el știa că ei dădeau vina pe el. Acum clubul lui putea a excremente și era doar o chestiune de timp până când se va face legătura dintre morți și el.

Dar la urechile lui ajunseseră vorbe cum că s-ar fi putut să existe o soluție pentru măcar una dintre problemele sale. Toate acestea începuseră pentru că un detectiv particular din Maine nu putuse să-și vadă de treburile lui. Uciderea acestuia nu l-ar fi scăpat de poliție – ba ar fi putut să crească presiunea exercitată asupra sa pentru o vreme –, dar ar fi putut servi ca avertisment pentru cei care îl persecutau și pentru cei care ar fi fost tentați să depună mărturie împotriva lui și, de asemenea, ar fi constituit și o satisfacție personală pentru Preot.

Din ușă se auzi un strigăt în rusă: „Șefule, ei sunt aici!”

Cu o săptămână înainte, un bărbat venise la birourile firmei lui Big Earl, Cleaning & Drain Services, Inc., de pe bulevardul Nostrand. Nu intrase prin holul plăcut mirositor și acoperit de covoare viu colorate. În schimb, mersese de-a lungul clădirii spre curtea de întreținere și de tratare a deșeurilor.

Această zonă nu mirosea deloc plăcut.

Intră în garaj și urcă un șir de trepte spre o gheretă de sticlă. Înăuntru se găsea un birou, un șir de dulăpioare des-perecheate și două panouri de plută acoperite de facturi, scri-sori și câteva calendare expirate care expuneau femei goale. Dincolo de birou ședea un bărbat înalt, slab, îmbrăcat cu o cămașă albă echilibrată de o cravată din poliester verde cu galben. Părul lui era castaniu ca de grec și se juca cu stiloul, semnul cert al unui fumător lipsit, oricât de vremelnic, de drogul lui. Privi spre ușa deschisă și vizitatorul care intra. Nou-venitul era mai curând scund, îmbrăcat într-o haină de marinar încheiată până la gât, cu o pereche de blugi roși și spălăciți și o pereche de teniși de culoare roșu-aprins. Avea o barbă nerasă de trei zile, dar pe care o purta într-o manieră care sugera că avea *mereu* o barbă nerasă de trei zile. Părea aproape cultivat, într-un mod neglijent. „Neîngrijit“ era cuvântul care îi trecea prin minte.

– Încerci să te lași? îl întrebă musafirul.

– Îi?

– Încerci să te lași de fumat?

Bărbatul privi stiloul din mână sa dreaptă aproape sur-prins că nu era o țigaretă acolo.

– Da, așa e. Nevasta se ține de capul meu de ani de zile s-o fac. La fel și doctorul. M-am gândit să încerc.

– Ar trebui să folosești plasturii ăia cu nicotină.

– Nu reușesc să-i aprind. Cu ce pot să te ajut?

– Earl e pe-aici?

– Earl a murit.

Vizitatorul păru șocat.

– Nu se poate. Când a murit?

– Acum două luni. Cancer la plămâni. Tuși stânjenit. Cam de asta m-am hotărât să mă las. Numele meu e Jerry Marley, fratele lui Earl. Am venit să ajut când Earl s-a îmbol-năvit, și încă sunt aici. Earl era prietenul tău?

– O cunoști?

– Ei bine, cred că acum s-a dus într-un loc mai bun.

Musafirul privi împrejurul micuțului birou. Dincolo de geam doi bărbați cu măști pe față și în salopete curățau țevi și unelte. Strămbă din nas când simți mirosul.

– Greu de crezut, spuse vizitatorul.

– Nu, e dur. Deci, cu ce pot să te ajut?

– Desfundați canale?

– Exact.

– Deci, dacă știți cum să le desfundați, știți și cum să le infundați.

Jerry Marley păru pe moment încurcat, apoi mânia luă locul confuziei. Se ridică:

– Cară-te dracului de aici înainte să chem poliția! Asta e o afacere, fir-ar să fie! N-am timp pentru oamenii care încearcă să le cauzeze probleme altor oameni.

– Am auzit că fratele tău nu era atât de strict în legătură cu oamenii cu care lucra.

– Hei, ține-ți gura în legătură cu fratele meu!

– N-am vrut s-o spun în sens negativ. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la el. Îl făcea folositor.

– Nu-mi pasă! Cară-te de aici, tu...

– Poate că ar trebui să mă prezint, zise musafirul. Numele meu e Angel.

– N-am nici un motiv să-mi pese cum...

Marley se opri din vorbit când își dădu seama că avea, de fapt, unul. Se așeză la loc.

Preotul făcu semn spre cele două scaune din fața sa, de pe partea cealaltă a mesei. Cei doi bărbați se așezară.

– Vreți ceva de băut? îi întrebă el.

– Pentru mine nimic, zise bărbatul de culoare.

– Eu aș vrea un suc, spuse celălalt. Coca-cola. Ai grijă ca paharul să nu fie murdar.

Zâmbetul nu-i dispărea niciodată de pe chip. Privi peste umăr la barman și îi făcu cu ochiul. Barmanul de-abia îi aruncă o privire mânioasă.

– Acum, ce pot să fac pentru voi? întrebă Preotul.

– E mai mult o chestiune legată de ce putem face noi pentru tine, spuse bărbatul scund.

Preotul ridică din umeri:

– Curățenie, poate? Vânzări din ușă în ușă?

Se stârni un râs apreciativ din partea soldaților lui. Erau în total trei, plus barmanul. Doi stăteau pe scaune la bar, cu omniprezentele cești de cafea în fața lor. Vassily era în dreapta celor doi bărbați. Preotul se gândi că pare agitat. Era pesimist sau poate realist; Preotul nu era niciodată pe deplin sigur care anume. Presupunea că totul e doar o chestiune de perspectivă.

Zâmbetul bărbatului scund dispăru ușor.

– Suntem aici pentru hârtie.

– Hârtie? Căutați un itinerar?

Izbucniră și mai multe râsete.

– Hârtia despre detectiv, despre Parker. Am auzit că vrei să-l elimini. Am prefera să nu faci asta.

Râsetele se opriră. Preotul fusese informat că cei doi bărbați voiau să discute despre detectiv cu el, așa că mișcarea de deschidere nu era neașteptată. De obicei, Preotul ar fi lăsat asemenea discuții în seama lui Vassily, dar aceasta nu era o situație obișnuită, iar ei, știa el, nu erau bărbați obișnuiți. I se spusese că meritau un anume grad de respect, dar aici era teritoriul Preotului și îi făcea plăcere să îi irite. El îi respecta pe

cei care îl respectau pe el și simpla prezență a bărbaților în clubul lui îl irita. Ei nu pledau pentru viața detectivului, ei încercau să-i spună cum să-și conducă afacerea.

Barmanul puse o Cola în fața bărbatului scund. Acesta sorbi din pahar și se încruntă.

– E caldă, spuse el.

– Dă-i niște gheață, zise Preotul.

Barmanul încuviință din cap. Unul dintre bărbații așezați la bar se aplecă și umplu un pahar gol cu gheață direct din găleată. I-l înmână barmanului. Barmanul își introduse două degete în paharul cu gheață, luă două cuburi și le puse în paharul de Cola. Lichidul stropi jeanșii bărbatului scund.

– Hei, zise el. E un gest nepolitic, omule! Și serios de afurisit de neigienic, chiar și într-un loc care miroase atât de rău ca acesta.

– Știm cine sunteți, spuse Preotul.

– Pardon?

– Am zis: Știm cine sunteți.

– Ce vrea să însemne asta?

Preotul arătă spre omul scund, neglijent.

– Tu ești Angel. Degetul se mișcă ușor către stânga: Și tu te numești Louis. Reputația te precede, așa cred că zic oamenii în astfel de împrejurări.

– Ar trebui să ne simțim flatați?

– Cred că da.

Angel păru încântat. Acum vorbi Louis pentru prima dată.

– Trebuie să arzi hârtia, zise el.

– De ce ar trebui? întrebă Preotul.

– Detectivul e în afara zonei permise.

– Din a cui autoritate?

– A mea. A noastră. A altor oameni.

– Care alți oameni?

– Dacă ți-aș spune că nu știu și că n-ai vrea să știi, m-ai crede?

– Posibil, spuse Preotul. Dar mi-a pricinuit o mulțime de necazuri. Un mesaj trebuie să fie trimis.

– Și noi am fost pe acolo. Ai de gând să dai sfoară-n țară și despre noi?

Preotul le făcu semn cu degetul.

– Ei, voi *sunteți* în afara zonei permise. Noi suntem cu toții profesioniști. Știm cum merg lucrurile acestea.

– Oare? Nu cred că desfășurăm același tip de afaceri.

– Te fletezi.

– Fletez pe cineva.

Dacă Preotul era jignit, n-a arătat-o. Era, totuși, surprins de disponibilitatea celor doi de a i se opune, mai ales că erau neînarmați. Considera asta nu doar arogant, ci și nepolitic.

– Nu e nimic de discutat. Nu există nici un anunț despre detectiv.

– Ce înseamnă asta?

– Îmi tund singur pajiștea, îmi lustruiesc singur pantofii. Nu trimit după străini să facă ceva de care mă pot îngriji și singur.

– Asta înseamnă că nu ne-am înțeles.

– Doar dacă așa vreți. Preotul se aplecă în față. Asta vreți?

– Noi dorim doar o viață liniștită.

Preotul râse:

– Cred că v-ar plictisi. Știu că pe mine m-ar plictisi. Degetele sale mutau fotografiile de pe masă rearanjându-le.

– Prieteni de-ai tăi? spuse Louis.

– Poliști.

– Ia-te de detectiv și-ți vei crea și mai multe probleme. Cu ei și, de asemenea, cu noi. Ei pot fi perseverenți. Nu ai nevoie să le mai dai și alte motive să-ți sufle în ceafă.

– Deci vrei ca eu să-l las pe detectiv în plata Domnului? zise Preotul. Îți faci griji în ceea ce mă privește, te preocupă afacerea mea, te preocupă poliția.

– Așa e, spuse Louis. Suntem cetățeni preocupați.

– Și ce am eu din toată afacerea?

– Plecăm.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

Umerii Preotului se lăsară, aproape teatral.

– Bine, atunci. Sigur. Pentru voi. Îl las în plata Domnului.

Louis nu se clinti. Lângă el, Angel se încordă.

– Chiar așa?

– Chiar așa. Nu vreau necazuri din partea oamenilor de, ăăă, calibrul vostru. Poate că undeva, pe drum, ați putea să-mi faceți un serviciu în schimb.

– Nu prea cred, dar e un gând frumos.

– Deci, acum vrei ceva de băut?

– Nu, zise Louis, nu vreau de băut.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile, discuția noastră s-a încheiat.

Preotul se rezemă iar de scaun și își încrucișă mâinile peste pânțele lui mic. În timp ce făcea asta, își ridică ușor degetul mic de la mâna stângă. În spatele lui Angel și Louis, mâna lui Vassily se întindea spre spatele său pentru a scoate pistolul îndesat la curea. Cei doi bărbați de la bar se ridicară, de asemenea căutându-și armele.

– Ți-am zis că n-o să fie de acord, îi spuse Angel lui Louis. Chiar dacă a spus așa, nu va fi de acord.

Louis îl săgetă cu o privire disprețuitoare. Ridică paharul cu Cola al lui Angel, părând că e pe punctul de a lua o gură din el, apoi cumpăni din nou.

– Știi ce ești? Unul care se răzgândește.

Începu să se miște încă înainte să-și termine vorba. Mișcărilor sale erau atât de fluide încât dacă Vassily ar fi trăit

destul le-ar fi admirat. Mâna lui Louis se furișă pe sub masă, extrăgând pistolul care fusese ascuns dedesubt mai devreme de către bărbatul care însoțise echipa de curățenie. Cu aceeași mișcare, mâna cealaltă îngropă paharul în fața lui Vassily. Vassily apucase să-și mai scoată pistolul, dar, chiar și așa, deja era prea târziu pentru el. Primele gloanțe îl nimeriră în piept, iar Louis îl prinse înainte să cadă, făcându-și scut din trupul acestuia, în timp ce trăgea spre cei de la bar. Unul dintre aceștia reuși să tragă un foc, dar se grăbi, și glonțul se înfipse în lemnăria de deasupra capului lui Louis. Doar câteva secunde mai târziu, numai patru bărbați mai rămăseseră în viață în încăpere: Preotul, barmanul și cei doi bărbați care îi vor ucide curând pe amândoi.

Preotul nu se mișcă. Cel de-al doilea pistol care fusese ascuns sub masă era acum în mâna lui Angel și era ațintit asupra Preotului. Angel rămăsese neclintit, în timp ce în spatele său continua omorul. Avea încredere în partenerul său. Avea încredere așa cum îl iubea, ceea ce era complet.

– Toate astea pentru un detectiv particular, zise Preotul.

– E un prieten, spuse Angel. Și nu e vorba doar despre el.

– Atunci ce? Preotul vorbea calm. Orice ar fi, am putea ajunge la o înțelegere. Ți-ai subliniat punctul de vedere. Prietenul tău e în siguranță.

– Te aștepți ca noi să credem asta? Sincer, nu pari genul care iartă.

– Știi ce gen sunt? Genul care vrea să trăiască.

Angel se gândi la asta.

– E bine să ai o ambiție, zise el. Deși asta pare cam subțirică.

– Cuprinde un lucru mare.

– Așa cred.

– Și în legătură cu ce s-a întâmplat aici, ei bine, dacă îmi arătați milă, milă vă va fi arătată și vouă.

– Nu prea cred, spuse Angel. Am văzut ce li s-a întâmplat copiilor pe care i-ai crescut contra plată. Știu ce li s-a făcut. Nu cred că meriți milă.

– Era o afacere, zise Preotul. Nu era nimic personal.

– E nostim, spuse Angel, aud asta de multe ori. Ridică arma ținând ușor în sus spre stomacul Preotului, trecând spre inimă, spre gât, înainte de a se opri pe fața sa. Ei bine, asta nu e o afacere. Asta e ceva personal.

Îl împușcă pe Preot o dată în cap, apoi se ridică în picioare. Louis aținea încărcătorul pistolului său spre barmanul care era lungit pe podea, cu mâinile întinse în lateral.

– Ridică-te, spuse Louis.

Barmanul începu să se ridice și Louis îl împușcă privind impasibil cum se prăbușea și rămânea nemișcat pe covorul murdar. Angel privi fix la partenerul său.

– De ce? întrebă el.

– Fără martori, nu azi.

Louis se mișcă rapid spre ușă. Angel îl urmă. Deschise ușa, aruncă o scurtă privire afară, apoi făcu o mișcare de încuviințare cu capul către Louis. Împreună, alergară spre Oldsmobile-ul parcat pe partea cealaltă a străzii.

– Și? întrebă Angel în timp ce urca pe locul din dreapta, iar Louis la volan.

– Crezi că el știa ce se întâmpla acolo, cum făcea banii șeful lui?

– Bănuiesc.

– În cazul acesta ar fi trebuit să-și găsească o slujbă în altă parte.

Mașina se îndepărtă de curbă. Ușile de deasupra clubului se deschiseră și doi bărbați apărură cu arme în mâini. Erau pe punctul de a trage când Oldsmobile-ul coti brusc la stânga și dispăru din raza vizuală.

– Se va întoarce împotriva noastră?